C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Indian_a_prazska_policie.pdb

PDB Name: Indián a pražská policie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Indián a pražská policie
Jaroslav Hašek

Přijde-li jihoamerický Indián do Evropy, Indián, kterého se doposud nedotkla kultura a nezkazila ho, tu na každém kroku se diví všem požadavkům úředním a ve své nezkaženosti s povděkem vítá krásné zjevy v životě moderního člověka, jakými jsou policajti, úřady, uniformy.
Každý Indián, abych tak řekl, má z policajtů radost, ale takovou čistou radost, jakou měl Indián Čeruiš z kmene Čomakoko z našich úřadů, tu radost jistě neprožíval tak sytě a plně žádný z jeho druhů z jihoamerických pamp.
Indián Čeruiš byl přivezen ze své domoviny do Prahy známým cestovatelem Fričem vedle jiných památností, jako ryb dýchajících plícemi, vzácných exemplářů hadů a podobně.
Když se dobrý rudoch Čeruiš naučil trochu česky, říkal sám o sobě: "Já jeden dobrý exemplářek." Zatím však, než se naučil česky, chodil po ulicích, zastavoval lidi a řval: "Čomakoko, tupurumba, tupurumba." Podotýkám, že přítel Frič nám nechtěl přeložit to slovo "tupurumba".
Výchova jeho dala mu mnoho práce. Během času odnavykl si běhat za každým automobilem s myšlenkou, aby ho předhonil, a velmi si liboval jezdit elektrikou. Nejlepší dojem na něho udělaly kleště na proštipování lístků. Jednou přišel domů s takovými kleštěmi. "Víš," povídá Fričovi, "mečel jako kojot na stepi, když jsem mu je bral. Čeruiš rychlejší než ta bedna, v které jsem jel! Dobrý Čeruiš malinkým bílým mužem vedle uhodil velkého muže přes hlavu a letěl jako liška po pampě. Dobré to bude na proštipování nosů nepřátelům. Dírkami prostrčíme provázky a sto jich najednou povedeme."
Nedal si vymluvit, že se dopustil nějakého násilí, a jednoho dne vrátil se vítězoslavně. Nesl pod paží

dřevěnou nohu. "Šťastný den," řekl Fričovi, "stojí muž u domu a nastavuje ruku. Kouká se Čeruiš a vidí, bílý muž má dřevěnou nohu. Čeruiš mu za ni chytí a noha se utrhla. Dobrý Čeruiš letěl jako liška po pampě, přijít domů a Čomakoko budou říkat: "Hó, hó" a smát se."
Nyní dalo velkou práci Fričovi, aby vysvětlil Čeruišovi, že když někdo nastavuje ruku, že žebrá, že prosí o dárek. "Dobře," povídá Čeruiš, "rudý muž bílému muži dá."
Pošle ho Frič s desetikorunou zlatou koupit doutníky na kraji Košíř a Čeruiš se ve chvíli vrací vítězoslavně: "Čeruiš dobrý, Čeruiš dal žlutý kámen bílému muži, který nastavoval ruku a prosil."
Desetikoruna byla tedy v pekle a nastala nyní nová práce vysvětlovat Čeruišovi, aby když někdo nastavuje ruku, raději mu nic nedával.
Tak šel Čeruiš ze Smíchova do Prahy, když předtím stavěl se na hořké vodě, jak říkal pivu.
Na začátku mostu vidí výběrčího, který nastavuje ruku. Čeruiš pln opovržení se od něho odvrátil, a když ten něco křičel, nedbal a šel dál. Přiskočil strážník a vzal ho za kabát.
Čeruiš se otočí a vidí muže s opravdovými pěknými péry na hlavě. Usoudil, že to bude nějaký pohlavár. Strážník vzal Indiána za ruku. Čeruiš věděl dobře, co to znamená tam u nich u Čomakoko, že jest to výzva na hrdinný zápas, když podává tak rychle někdo ruku, a skočil po cizím bílém pohlavárovi. Nežli se strážník nadál, Čeruiš už na něm ležel a počal chrochtat jako vepř, což byla píseň vítězná, a když strážník volal: "Jménem zákona, pusťte mne," myslil, že bílý pohlavár prosí o milost. Slezl ze strážníka a šel klidně dál volaje: "Čomakoko, tupurumba."
"Víš," povídal o tom Fričovi měkkým, snivým a tichým hlasem, "takových pohlavárů přišlo jeden, dva, tři, čtyři hned potom a volali, že jsem vyhrál. A takový malý vozejček přivezli a do toho mne odnesli se vší slávou a já ti jel. Táhli to dva bílí muži a vevnitř byla taková pěkná tma a náramky ti mně dali ze stříbra. A pak tam byl takový velký vigvam a oni na mě sami pohlaváři tak pěkně zpívali a vedli mě do takového velkého pokoje a tam byla postel. Považ, ve dne mne uložili, poněvadž si mne vážili, ale přišel jeden bílý muž a vzal mně ty náramky ze stříbra a pak zas jiní přišli a po slavném jejich způsobu pohostili, chleba dali i polévku, hm, to ti byla dobrota, samí švábi sladcí v ní plovali."
A Čeruiš zamlaskal a snivě zadíval se do stropu: "Och, hodní bílí pohlaváři s péry, Čeruiš zvítězil a oni ho ve vší slávě odvezli a šli za ním pěšky."
Nyní je Čeruiš opět u svých Čomakoko a jistě jim vypravuje s nadšením o polévce na pražském policejním ředitelství. Pražská policie má v tom Indiánovi největšího obdivovatele.